

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 6404/07
21.02.2008. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Danice Bogdanović, predsednika veća, Vere Pešić i Gordane Džakula, članova veća, sa savetnikom suda Marijanom Tafra-Mirkov, zapisničarem, u upravnom sporu tužilje AA, protiv tužene Nacionalne službe za zapošljavanje Republike Srbije, Beograd, Ul. kralja Milutina br. 8, radi poništaja rešenja tužene br. 0031-10412-731/2007 od 13.06.2007. godine, u predmetu novčane naknade, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 21.02.2008. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je žalba tužilje izjavljena protiv rešenja Filijale Novi Sad br. 104-02580-01/07-0410 od 22.04.2007. godine, kojim joj je priznato pravo na novčanu naknadu u trajanju od 16 dana počev od 11.04.2007. godine, s tim što je novčana naknada utvrđena u iznosu od 17.860,20 dinara mesečno, što je 50,7083% prosečne mesečne zarade po zaposlenom ostvarene u Republici, a po umanjenu za iznos doprinosa za penzijsko i invalidsko i zdravstveno osiguranje isplaćuje se u iznosu od 11.734,20 dinara mesečno.

U tužbi kojom je osporavala zakonitost rešenja tuženog organa tužilja je isticala da navodi prvostepenog organa nisu istiniti, jer je ona novčanu naknadu tražila 03.05.2006. godine, ali joj je rečeno da je Ustavni sud osporio ovo pravo i zato nema prava na naknadu, pri tom je svaka 3 meseca overavala zdravstvenu knjižicu, pa je radnik u Službi mogao da joj kaže da ima prava na novčanu naknadu, što je inače i njegova obaveza. Tek u poslednjem trenutku je od svojih kolega saznala da ima prava na ovu naknadu i odmah je podnela odgovarajući zahtev, ali je dobila značajno manja novčana sredstva od onih koji bi joj bili isplaćeni da je blagovremeno bila informisana. Sa svih ovih razloga je predložila da sud tužbu uvaži, a osporeno rešenje poništi.

U odgovoru na tužbu tuženi organ je ostao u svemu pri navodima iz osporenog rešenja sa predlogom da sud tužbu odbije.

Pošto je ocenio navode tužbe, odgovor na tužbu, kao i celokupne spise ove upravno-pravne stvari, Vrhovni sud Srbije je našao da tužba nije osnovana.

Iz stanja u spisima predmeta koje među strankama nije sporno tužilji je radni odnos prestao dana 26.04.2006. godine, u "BB", zbog sporazumnog prestanka radnog odnosa na inicijativu poslodavca, što je i utvrđeno pismenim Sporazumom o prestanku radnog odnosa koji nosi broj 3/95 od 26.04.2006. godine. Tužilja se na evidenciju nezaposlenih prijavila dana 03.05.2006. godine, a pismeni zahtev za ostvarivanje prava na novčanu naknadu podnela je 11.04.2007. godine. U vreme prestanka radnog odnosa imala je staž osiguranja za ostvarivanje prava na novčanu naknadu u dužini od 31 godine i 27 dana.

Među strankama je sporno da li je tužilja time što se prijavila na evidenciju nezaposlenih lica 03.05.2006. godine, postupala u skladu sa odredbom čl. 110. st. 1. Zakona o zapošljavanju i ostvarivanju prava za slučaj nezaposlenosti, ili je bila u obavezi da pored prijave podnese i zahtev Nacionalnoj službi u roku od 30 dana od dana prestanka radnog odnosa ili prestanka osiguranja. Tužilja, doduše tvrdi da je ona tražila novčanu naknadu 03.05.2006. godine, tj. istog datuma kada se i prijavila Nacionalnoj službi, ali u tom pravcu ne pruža nikakve dokaze, niti predlaže takve dokaze, pa po oceni Vrhovnog suda Srbije, pravilno prvostepeni i tuženi organ primenjuju Zakon i to citiranu odredbu čl. 110. kada smatraju da se kumulativno moraju ispuniti i jedan i drugi uslov da bi se novčana naknada nezaposlenom priznala, a to je da se prijavi, ali istovremeno i da podnese zahtev Nacionalnoj službi u roku od 30 dana od dana prestanka radnog odnosa, ili prestanka osiguranja. To što tužilja tvrdi da nju niko nije obavestio od strane nadležnih lica u Nacionalnoj službi o njenim pravima, kao i da joj je rečeno da je Ustavni sud Srbije osporio pravo na naknadu, nisu, po oceni Vrhovnog suda Srbije, razlozi koji bi bili takve prirode da bi mogli biti opravdavajući, i voditi tome da se tužilji prizna pravo na novčanu naknadu iako ga ona nije tražila, na način i u rokovima koje zakon predviđa, što dalje znači da ona pravo može ostvarivati samo od momenta kada je podnela formalni zahtev.

Sa svih navedenih razloga, po oceni Vrhovnog suda Srbije, kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilna je odluka prvostepenog i tuženog organa kojom je tužilji priznao traženo pravo, ali tek od momenta podnošenja zahteva. Pri tom su ocenjeni svi navodi tužbe, ali oni ne dovode u sumnju pravilnost i zakonitost osporenog rešenja.

Kako, po nalaženju Vrhovnog suda Srbije, osporenim rešenjem nije povređen zakon na štetu tužilje, doneta je

odluka kao u dispozitivu presude, a primenom čl. 41. st. 2. Zakona o upravnim sporovima.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU,

dana 21.02.2008. godine, U. 6404/07

Zapisničar Predsednik veća - sudija

Marijana Tafra-Mirkov, s.r. Danica Bogdanović, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

SK